

Δεκαετία του 70 σ' ένα ελληνικό νησί (πριν το κινητό τηλέφωνο). Είναι η ζωή που κυλάει ήρεμη ανάμεσα σε δύο κόσμους, αυτόν που φεύγει κι αυτόν που έρχεται. Υπάρχουν κάποιες καταστάσεις ανθρώπινες, κάποιες σκιές από το παρελθόν, κάποιοι έρωτες, κάποια κοινωνικά προβλήματα. Είναι κι ο ξενητεμένος που γυρίζει στον τόπο του. Και είναι και ένα δίλημμα... γύρω στο οποίο πλέκεται το έργο.

Πρόσωπα

Ζαφείρα (Ζέφη)	(Από Αυστραλία γεννημένη στο νησί) (έχει περάσει τα 50)
Θεοδότη - χήρα	ανηψιά της
Μελπομένη (Μένια)	(φίλη της)
Ρένα	γειτόνισσα
Κατερίνα	γειτόνισσα
Ασημίνα (Ασημιώ)	γειτόνισσα
Χριστόδουλος - γέρος	γείτονας
Τζήν (Τζήνα)	Εγγέζα
Στέφανος (Στέφος)	(θεία του)
Μάνθος (Μαθιός)	(πατέρας του Θεόκλητου)
Χρυσάνθη	
Ανάργυρος	
και ο μικρός Ανάργυρος	εγγονός
Μάικλ	(Μιχάλης -από Αυστραλία)

Συνέχεια από την προηγούμενη Παρασκευή

- ΣΤΕΦΑΝΟΣ:** Καλησπέρα (στη Ρένα) Βρε καλώς την, πότε ήρθες; (θερμή χειραψία) Γνωρίζεις την κυρία Ζέφη; (συστήνει) Η Ρένα είναι δική μας, φίλη μας.
ΖΑΦΕΙΡΑ: Κι εγώ δεν είμαι δική σας;
ΣΤΕΦΑΝΟΣ: Ναι, βέβαια. Μόνο που ζήτε και οι δύο μακριά μας. (κάπως ειρωνικά) Εμείς βλέπετε είμαστε γέννημα και θρέμμα του νησιού..
ΖΑΦΕΙΡΑ: Καλά δεν είναι εδώ η κυρία Θεοδότη κι η παρέα της;
ΡΕΝΑ: Εγώ ήρθα για να καθίσω λίγο μαζί τους.
ΣΤΕΦΑΝΟΣ: Δεν ξέρω, εμείς βρήκαμε τον μπάρμπα-Χριστόδουλο εδώ.
ΡΕΝΑ: (στη Ρένα) Τι έγινες εσύ, βρε παλιοκόριτσο; Στα μάτια κάναμε για να σε δούμε. Πότε ήρθες;
ΖΑΦΕΙΡΑ: Χθες βράδυ, με το πλοίο της γραμμής. Κι ήρθα αμέσως να σας δω. Εσύ όταν έρχεσαι στην Αθήνα δεν ζητάς ποτέ να με δεις.
ΜΕΝΙΑ: Και πού να σε βρω, μωρή γυριστρά, μαζεύεσαι ποτέ στο σπίτι σου. (πάει προς τη Μένια) Το κορίτσι μας τι κάνει;
ΣΤΕΦΑΝΟΣ: (ψυχρά) Καλά. Κι εσένα τι σε νοιάζει;
ΜΕΝΙΑ: (στη Ρένα) Τι έπαθε πάλι αυτή; Κατάλαβα. Είναι γιατί δεν μίλησα πρώτα σ' αυτήν. Τα βλέπεις τι τραβάω;
ΡΕΝΑ: Δεν είναι αυτό αλλά κάτι που της είπα και το βλέπει ότι είναι σωστό αλλά δεν της αρέσει. Άλλα, δεν μου λέτε, έτσι θα το πάτε εσείς όλο το δρόμο; Γιατί δεν βλέπω άλλη κατεύθυνση. Συνήθως τα ζευγάρια είναι όλο γλύκες στην αρχή και αρχίζουν τους καυγάδες μετά το γάμο. Εσείς το πάτε ανάποδα κι...ελπίζω κι εύχομαι ...τον βίον ...ανθόσπαρτον.
ΜΕΝΙΑ: Ποιος σου μίλησε εσένα για γάμο;
ΡΕΝΑ: Αντε, μωρή βλαμένη. Να είχα τη χάρη σου μόνο, τη χάρη σας θέλω να πω. Να είχα έναν άνθρωπο να ενδιαφέρεται αληθινά για μένα.
ΣΤΕΦΑΝΟΣ: Ενδιαφέρθηκες εσύ για κάποιον; Αληθινά;
ΖΑΦΕΙΡΑ: Αν μπορώ να πω μια γνώμη, εκείνο το «αληθινά» είναι σημαντικό.
ΡΕΝΑ: Μα δεν βρήκα και κανέναν της προκοπής. 'Οσους

Θεατρικό Έργο του Γρηγόρη Χρονόπουλου

«Ένα κλωνί βασιλικό»

Μέρος 4ο

O «Κόσμος» εξασφάλισε και είναι στην ευχάριστη θέση να δημοσιεύσει σε συνέχειες το θεατρικό έργο του Γρηγόρη Χρονίου που έχει σχέση με τη δική μας ζωή, την ζενιτιά του χτες και θέματα που μας απασχόλησαν και χάραξαν σημάδια και όρια. Είναι μέσα ο κόσμος που φεύγει και ο κόσμος που έρχεται. Νοοτροπίες και άγραφοι νόμοι, αγάπες και δικαιώματα, ελπίδες που ξεφτάνε κι άλλες που επιζούν και δικαιώνονται αργά. Κι είναι κι ένα δίλλημα για το δικαιώμα στην ζωή, το δικαιώμα στην αγάπη. «Περνάνε όλα... σαν τους ανθρώπους που γνωρίσαμε, τα όνειρα που ζήσαμε, τη ζωή που φεύγει... Σαν αναμνήσεις αγαπημένες, σαν νοσταλγικά τραγούδια...», όπως λέει ο συγγραφέας Γρηγόρης Χρονόπουλος.

Ο ΚΟΣΜΟΣ

- γνώρισα μέχρι τώρα είχαν και τα κουσούρια τους. Ωρα είναι να μας το παιξει και θύμα η Ρένα που...τους άντρες σαν τα ζάρια τους μπεγλέρησε... Καλά τώρα θα κάτσουμε να σκάσουμε για τους άντρες; Ακούστε, απόψε σας έχω μια έκπληξη. Θα πάμε στην ταβέρνα του Ξενοφώντα, να σας γνωρίσω το καινούριο μου τεκνό. Τι λες καλέ; Ποιος, πού, πότε; Ποιος είναι πώς τον λένε; Δεν ξέρω... τον γνώρισα στο πλοίο. Τον λένε Κυριάκο. Μου είπε πως ήρθε για δουλειές και μένει στο ξενοδοχείο σας. Είπαμε να συναντηθούμε απόψε στον Ξενοφώντα. Ε, δεν υποφέρεσαι...Εσύ, παιδί μου, είσαι επικίνδυνη! (στη Μένια και Ζαφείρα) Τι λέτε θα πάμε; (σαν να μη συμβαίνει τίποτα) Και βέβαια θα πάμε, πεθαίνω από περιέργεια. Γιατί όχι; Ελα, μωρέ, δεν είναι τίποτα σπουδαίο, μια γνωριμία στο ταξίδι, έτσι για να περάσει η ώρα. Βρε, π' ανάθεμά σε, πότε θα βάλεις μυαλό; Γνωρίζεις έναν άγνωστο και σε καλεί σε ραντεβού και μάλιστα εδώ στο νησί. Δεν είναι ραντεβού, καλέ. Να, να πιούμε ένα ποτό και να μιλήσουμε. Και..... ότι ήθελε προκύψει, έτσι; Να δω πότε θα συμμαζεύτεις, να κοιτάξεις και το μέλλον σου. Ελα, μωρέ, θα κάτσω εγώ να στενοχωρηθώ για τους άντρες; Οχι για τους άντρες, για τον εαυτό σου. 'Έχεις τόσες χάρες, τόσα προσόντα και σπαταλάς τον καιρό σου με εφήμερες περιπέτειες. (τραγουδάει) ...κάπου υπάρχει η αγάπη μου, μα δεν ξέρω ποια είναι... (πρόλα) Μα να το ξέρεις, σαν την βρω σ' ορκίζομαι πως θα ντυθώ μες σ' άσπρα... Κυρία, Ζαφείρα, εσείς που είσαστε σοπράνο, ελάτε να το τραγουδήσουμε μαζί να καταλάβει ο κύριος Στέφανος τι εστι βερίκοκο. Τώρα, έτσι τόσο πρόχειρα;